

בעניין: הקובלנה נגד ד"ר אברהם טולדו

צו לפי סעיף 45 לפקודת רופאי השיניים (נוסח חדש) תשל"ט - 1979

קובלנה מתוקנת שהוגשה נגד ד"ר אברהם טולדו, רופא שיניים (להלן הנקבל) מיחסת לו חוסר יכולת או רשלנות חמורה במילוי תפקידו, שהן עבירות משמעת לפי האמור בסעיף 3)45 לפקודת רופאי השיניים (נוסח חדש) תשל"ט - 1979 (להלן הפקודה).

התשתית העובדתית לעבירה המיוחסת לנקבל היא זניחתו של מטופל, לאחר שעקר לו שן. הנקבל ידע שהמטופל סובל מבעיות קרישה, ואולם לא המתין עד להפסקת הדימום במקום הטפול. 15 דקות לאחר העקירה עזב את מרפאת אוניברסיטת חיפה, בו נעשה הטיפול, תוך שהוא מורה לעובדת המרפאה לשחרר את המטופל לאחר שהדימום ייפסק.

הדימום לא פסק, המצב הידרדר, המטופל הובהל לבי"ח, שם ניתנו לו טיפולים שונים, הוא אושפז למשך שלושה ימים ואז שוחרר לביתו.

להשלמת התמונה אוסיף שהמטופל טופל ע"י הנקבל בעבר, במרפאתו במקום אחר. באותה מרפאה היה לו תיק, ואולם לא התיק ולא פרטיו היו לנגד עיני הנקבל בעת מתן הטפול. הנקבל סבר שראוי ליתן למטופל טפול דחוף נוכח כאבים מהם סבל, ונוכח צילום שנעשה והראה שאין מנוס מעקירת השן.

משהוגשה הקובלנה מינה שר הבריאות ועדה, כמצוות הפקודה. על זו הוטל לאפשר לנקבל לשטוח בפניה את תגובתו לקובלנה וכן להמליץ לשר הבריאות מה ייעשה בנקבל.

קודם לקובלנה המתוקנת הוגשה נגד הנקבל קובלנה אחרת שתוקנה כאמור. ביו לבין חלפו כשנתיים וחצי, ועד לסיום עבודת הועדה חלפו עוד כ-4 חודשים. הארוע עצמו היה ב- 4.6.03, כך שמעת האירוע ועד היום חלפו שמונה שנים.

הקובל והנקבל הגיעו בפני הועדה להסדר טעון שבמסגרתו הודה הנקבל במיוחס לו, ובמסגרתו הוצע לוועדה להמליץ בפני שר הבריאות להסתפק בעונש משמעתי של נזיפה בלבד.

סמכויות הענישה המשמעתית של שר הבריאות הואצלו אלי, ובעקבות כך הועבר אלי דו"ח הועדה הנושא תאריך של 7.5.2011.

הועדה אימצה את ההמלצה המשותפת של שני הצדדים הרשיעה את הנקבל במיוחס לו והמליצה לשר להסתפק בנזיפה. הועדה הדגישה בדו"ח שהוגש על ידה את חומרת הרשלנות שהתבטאה בהיעדר

נוכחות בטרם פסק הדימוס חרף בעתיות בקרישת דם ממנה סבל המטופל. יש לציין שבנוסף לכך ניתן הטיפול במטופל מבלי שהיה במרפאה תיק רפואי שלו. מנגד נתנה הועדה משקל נכבד לזמן הרב שחלף מאז האירוע להיות הנקבל מנהל המרפאה שיש לו המלצות, ולהעדר הרשעות בעבירות משמעת.

חלף הזמן הוא אכן גורם שיש להביאו בחשבון וליתן לו משקל. כשאליו מצטרפת העובדה שהמטופל לא הושלך חליה לרחוב, אלא הייתה עין שתעקוב אחריו, ושהטיפול עצמו היה דחוף. אי אפשר לומר שהמלצת הועדה איננה נמצאת במתחם הסבירות. הדברים נכונים שבעתים כשהכלל הוא שבהעדר סיבות מיוחדות, אל לו לשר להתערב בהמלצות ועדות משמעת, ששניים מתבריה חס רומאים.

אני מאשר את המלצת הועדה, ונוזף בנקבל ומורה כי נזיפה זו תירשם בתיקו.

28.6.11

ניתן היום

נשיא (בדימוס) של ביהמ"ש המחוזי בירושלים